Nr. 19

13 mei 1961

VERSCHIJNT WEKELIJKS

SJORS van de Rebellenclub

De man van staal

ARCHIE SMEET MET ALLES WAT HIJ TE PAKKEN KREEG. KEN WAAGDE ZICH EVEN LATER AAN HET ROER.

HOU ZE BEZIG, ARCHIE! IK KOERS OP HET EILAND AAN.

GOED ZO. WE MOETEN ZE VÓÓR ZIEN TE BLIJVEN. IK HEB WEER HOOP. ARCHIE DOET HET GEWELDIG...

ONVERMOEIBAAR SMEET ARCHIE KOKOSNOTEN, MELOENEN EN ANANASSEN NAAR HUN BELAGERS.

KRETEN VAN PIJN KLONKEN WELDRA OVER HET WATER.

TEGEN DIE MAN VAN STAAL IS NIET TE VECHTEN...

BUKKEN!

DAGUSTA BRULDE BEVELEN.

SCHIETEN BLIJVEN. IK LAAT ME HET LAATSTE OGENBLIK NIET DWARSBOMEN DOOR DIE...

MAAR HET VOLGENDE OGENBLIK...

DIE WAS RAAK, ARCHIE!

DAGUSTA STAAT NIET MEER AAN HET ROER.

STUURLOOS LIEP DE MOTORBOOT EVEN LATER OP EEN ZANDBANK.

ZE ZIJN VASTGELOPEN! NU KOMEN WIJ HET EERST AAN LAND!

EEN PAAR MINUTEN LATER...
LAAT HET ANKER VALLEN. WE KUNNEN NIET VERDER, ARCHIE.
IK ZAL DE ZEILEN STRIJKEN.

DE REGENBOOG LIET HET ANKER VALLEN.

METEEN KWAM ARCHIE IN BEWEGING.
VLUG. WE GAAN VERDER MET DE SLOEP.

ARCHIE TROK UIT ALLE MACHT AAN DE RIEMEN.
HET OPPERHOOFD ZAL ONS WEL KUNNEN VERTELLEN WAAR HET VLIEGTUIG IS NEERGESTORT, DENK IK.
KIJK, IEDEREEN STAAT ONS AL OP TE WACHTEN.

DE BEWONERS EN HUN OPPERHOOFD WACHTTEN WANTROUWEND. ZE HIELDEN HUN WAPENS GEREED.
WAT DOEN DIE BLANKEN HIER? ALS HET ME NIET AANSTAAT, ZULLEN WE ONZE SPEREN LATEN ZIEN.

INTUSSEN STREKEN DAGUSTA EN DE ZIJNEN OOK EEN BOOT.
VOORZICHTIG HIERMEE. WE ZULLEN EENS ZIEN WIE DE EERSTE ZAL ZIJN, DIE ROBOT OF IK.

DAGUSTA KEEK TEVREDEN TOEN ZE HET STRAND NADERDEN.
WE HALEN ZE ZO IN. HET OPPERHOOFD ZAL IK WEL OMPRATEN EN DAN ZULLEN WE EENS KIJKEN WIE DE SCHAT IN HANDEN KRIJGT!

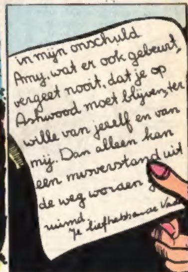
Mijn vader is geen struikrover

TANTE HARRIET PRINGLE LIEP NAAR BINNEN EN LIET ZICH IN EEN STOEL VALLEN.

IK BEN ER ZO VAN GESCHROKKEN. DIE LANGE, VERMOEIENDE REIS HIERHEEN, OOOO, CHARLOTTE, VLUG, REUKWATER!

ALSTUBLIEFT, MAMMA. ALS AMY ONS BEZOEK OP PRIJS STELT, KAN ZE MISSCHIEN IETS AANBIEDEN.

EEEEH . MAAR NATUURLIJK!

AMY GING NAAR DE KEUKEN OM WAT KLAAR TE MAKEN VOOR DE FAMILIELEDEN, DIE ZIJ TERNAUWERNOOD KENDE.

IK MAG DIE TANTE EN NICHT NIET ERG, MAAR HET IS AARDIG DAT ZE GEKOMEN ZIJN, TOEN ZE DIE ONWAARHEID OVER VADER HOORDEN.

TANTE HARRIET WAS MERKWAARDIG VLUG OPGEKNAPT EN HAAR STEM EN DIE VAN CHARLOTTE KLONKEN VERRE VAN VRIENDELIJK.

ZIE JE HOE GEMAKKELIJK ZE IN TE PALMEN IS, CHARLOTTE? ZE IS ALS WAS IN MIJN HANDEN.

DAT MAG OOK WEL, DE DOCHTER VAN EEN STRUIKROVER! KIJK EENS WAT EEN FIJNE SPULLEN DAT JUFFIE HEEFT.

TANTE HARRIET EN CHARLOTTE GELOOFDEN DE VERHALEN OVER HENRY LYNDON AL TE GRAAG EN WILDEN ER ZELF VOORDEEL VAN HEBBEN.

ALLEMAAL MET GEROOFD GELD BETAALD. WE ZULLEN AMY AAN HAAR VERSTAND PROBEREN TE BRENGEN WIE EN WAT ZE EIGENLIJK IS...

ALS ZE HAAR VADER GEGREPEN HEBBEN, KAN ZE ONZE DIENSTBODE WORDEN EN AL HAAR SPULLEN ZIJN DAN VAN ONS.

NIETSVERMOEDEND LIEP AMY MET EEN BLAD UIT DE KEUKEN NAAR DE KAMER TERUG.

WAAROM ZOU VADER AANDRINGEN, DAT IK HIER MOET BLIJVEN? ZOU HIJ GAUW THUISKOMEN? IK MOET, ZONDER ONBELEEFD TE ZIJN, TANTE EN NICHT ZIEN WEG TE KRIJGEN VOOR HIJ THUISKOMT.

ZE DEED DE KAMERDEUR OPEN.

HET WORDT TIJD, CHARLOTTE, GA MAAR VAST HAAR KLEREN INPAKKEN, IK PRAAT WEL EVEN MET AMY. OVER EEN HALF UUR GAAN WE TERUG NAAR NORWICH EN NEMEN AMY MEE.

GOED, MAMMA, OF ZE WIL OF NIET, HAHAHA!

DE GEMASKERDE PIRAAT

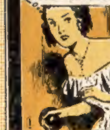

TOEN DE GOUVERNEUR OPEENS TERUGKWAM, SCHROK MARY GEWELDIG. ZE ZAG DAT HIJ VLUG DE TRAP OPLIEP...
DE GOUVERNEUR GAAT NAAR BOVEN... ZOU HIJ IETS VERMOEDEN? HOE KAN IK OLIVIA WAARSCHUWEN?

IN DE WERKKAMER VAN DE GOUVERNEUR INTUSSEN...
NIETS TE VINDEN. WAT ZOU DAT ZIJN? EEN DAGBOEK! ZOU DAAR IN MISSCHIEN...?

HET KRABBELTJE ONDER AAN DE KAART MOEST WEL BETREKKING HEBBEN OP OLIVIA'S BROER, LIONEL FAIRFAX. EINDELIJK HAD OLIVIA GEVONDEN WAT ZE ZOCHT! OP DAT OGENBLIK WERD DE DEUR OPENGESMETEN.
NU GAUW WEG EER ZE ME VINDEN... O! ...DE GOUVERNEUR!
JUFFROUW OLIVIA, WAAROM BENT U NIET BENEDEN? WAT VOERT U HIER UIT?

VLUCHTIG BLADERDE OLIVIA HET BOEK DOOR. OPEENS WERD HAAR OOG GETROFFEN DOOR EEN KAARTJE.
EEN KAART VAN DE CARIBISCHE ZEE...

OM DAT EILANDJE HEEFT HIJ EEN CIRKEL GETEKEND. ZOU DAT MISSCHIEN... SCHILDPADEILAND HEET HET.

DE GOUVERNEUR GRISTE HET BOEKJE UIT OLIVIA'S HANDEN.
U WEET TE VEEL, JUFFROUW OLIVIA!
IK WEET DAT U MIJN BROER HEBT LATEN VERDWIJNEN!

OLIVIA, POGEND HAAR ANGST TE VERBERGEN, ZEI KALM:
UW SPELLETJE IS UIT. IK DIEN EEN AANKLACHT TEGEN U IN.
HOE WILT U IETS BEWIJZEN? DIT BOEKJE IS HET ENIGE BEWIJS EN DAT BLIJFT VEILIG ONDER MIJN BERUSTING.

DE GOUVERNEUR LIEP ACHTERWAARTS NAAR DE DEUR.
IK HEB STRAKS WEL DE BEWIJZEN, DAT U DE GEMASKERDE PIRAAT HELPT. UW PLANTAGE WORDT UITGEKAMD. TOT ZOLANG BLIJFT U HIER VEILIG OPGESLOTEN!
NEE!
OLIVIA WAS RADELOOS, TOEN DE DEUR VOOR HAAR NEUS OP SLOT WERD GEDRAAID.
7

DE GEMASKERDE PIRAAT ZAL ONS DITMAAL NIET WEER ONTSNAPPEN.
ZE HEBBEN DE KREEK ONTDEKT EN NEMEN DE ZEEAREND IN BESLAG. WAAR IS OLIVIA?
8

INTUSSEN WAS MARY DE TRAP OPGESLOPEN.
DE GOUVERNEUR DOET DE DEUR OP SLOT. SLUIT HIJ OLIVIA OP?

EEN SERGEANT KWAM DE GOUVERNEUR TEGEMOET.
HET SCHIP VAN DE GEMASKERDE PIRAAT IS GEVONDEN IN EEN KREEK BIJ DE FAIRFAXPLANTAGE. JUFFROUW FAIRFAX HELPT DUS DE PIRAAT.
SERGEANT, NEEM VOLDOENDE MANNEN OM HET SCHIP TE OVERMEESTEREN.

MARY LIEP NAAR DE DEUR VAN DE WERKKAMER.
GELUKKIG, DE SLEUTEL STEEKT NOG IN HET SLOT.
OLIVIA, GELUKKIG! IK HEB NET SLECHT NIEUWS GEHOORD...
IK HEB OOK WAT ONTDEKT, MARY. MAAR WAT HEB JIJ VOOR NIEUWS?

David Scott Daniell

Olivier en de roverhoofdman

KORTE INHOUD: Olivier Crow, leerling-tamboer, is aan boord van de Zeeleeuw, die Engelse troepen naar Italië brengt. Op de kade heeft hij reeds moeilijkheden gehad met vaandrig Boscowen. Hij dient bij dezelfde compagnie als zijn oom, sergeant Trott, wiens dochtertje Pollie ook meereist. Twee heren, Alan en George, hebben hem gevraagd een geheim document mee te nemen voor Zucconi op Sicilië, die in Engelse dienst is. Hij mag er met niemand over spreken, waardoor hij weer in conflict komt met de vaandrig. Na aankomst te Syracuse gaat hij naar de herberg waar hij Zucconi kan vinden. Deze blijkt echter tegen Engeland te spioneren; hij zet Olivier gevangen en bij een poging van Pollie om hem te bevrijden wordt ook zij gegrepen. Beiden worden zij door de bende van Zucconi naar een grot gevoerd. Lucia, een vrouw die bij de bende hoort, neemt hen in bescherming. Zij ontsnappen, worden weer gegrepen, nu met vaandrig Boscowen, die hen moest zoeken. Zij zien dat Pollies oom, soldaat Pharo Pilchard, zich in vermomming bij de bende gevoegd heeft. Lucia laat hen wederom ontsnappen.

„Zal ik op hem afgaan?" vroeg Peter strijdlustig.

„Niks hoor," luidde het antwoord. „Zoals de situatie nu is, is er geen schijn van een kans op succes. Vlak langs de rand van dat open stukje ligt een duizelingwekkende afgrond en je tuimelt erin eer je het weet. Als we daar voorbij zijn, gaat er een paadje bergafwaarts."

„Ligt dat paadje aan de rechterkant?" vroeg Olivier.

„Ja," beaamde oom Pharo. „Als ik Lucy goed heb begrepen, kunnen we zo de andere kant van het ravijn bereiken waar het regiment doorheen moet. Nou, we zullen het er maar op wagen. Denk eraan: kijk uit waar je je voeten neerzet. Zodra ik het paadje heb bereikt, volgen jullie me een voor een. Ik houd die schildwacht in de gaten en bij het geringste teken zoeken jullie dekking."

Terwijl de anderen hun adem inhielden, verdween oom Pharo, nadat hij nogmaals om de hoek had geloerd, achter het rotsblok. Doodstil bleven ze even staan wachten. Toen ze geen enkel ander geluid hoorden dan het sjirpen van een paar krekels, deed Olivier enkele stappen naar voren. Een eindje verderop zat oom Pharo achter een rotsblok gehurkt en keek schuin naar boven. Olivier rekte zich uit, zover als zijn evenwicht het toeliet, en jawel, daar kon hij juist de zware laarzen van een van Zucconi's bandieten zien. Vlak voor zijn voeten strekte zich een afgrond uit, die tot het meest indrukwekkende natuurschoon behoorde dat Olivier nog ooit had aanschouwd.

Hij wachtte totdat oom Pharo hem een teken gaf dat de kust veilig was; daarna liep hij snel op zijn tenen langs de rand van de afgrond en voegde zich met bonzend hart bij oom Pharo. Van dit punt uit zag hij de bandiet in zijn volle lengte staan; hij had gelukkig het gezicht van hen afgewend en tuurde nu en dan met de hand boven de ogen in de verte, kennelijk in afwachting van het moment

dat Oliviers regiment binnen zijn gezichtskring zou komen.

Nog een paar spannende seconden volgden — en daarna hadden ook Pollie en Peter de oversteek veilig en wel volbracht. Een tiental meters boven hen stond nog steeds onbeweeglijk de schildwacht van Zucconi. . .

Met een zucht van verlichting sloegen ze het smalle paadje in dat zich van de afgrond verwijderde. Niet echter dan nadat Olivier nog eens zorgvuldig naar beneden had gekeken om de situatie in het ravijn op te nemen. Want hij was overtuigd van het gewicht van alle gegevens die hier te verzamelen waren. Het kon niet anders of hier moest de plek zijn, vanwaar uit de bandieten hun aanval op het regiment zouden ondernemen, als dit eenmaal de smalle kloof diep beneden hem was binnengetrokken.

Daarna volgde hij snel de anderen, die al enkele meters waren afgedaald. Het was een moeilijk begaanbaar pad, dat vol met puntige stenen lag; op de ruwe rotsbodem wilde zelfs geen sprietje gras groeien. Met korte tussenpozen naderde het pad de rand van de afgrond. Nu eens liep het steil naar beneden, dan weer moest er een eindje worden geklommen.

Maar hoe langzaam ze ook vooruitkwamen, ze leefden in de heerlijke zekerheid dat ze het moeilijkste achter de rug hadden en dat ze zich met elke voetstap die ze in de barre omgeving zetten, verder van hun vijanden verwijderden. Tegelijkertijd wisten ze ook dat ze nog lang niet buiten gevaar waren en ze rustten dan ook zo weinig mogelijk.

Het duurde niet lang of hun voeten begonnen pijnlijke blaren te vertonen en doordat de zon brandend heet op hen neerscheen, werden ze hevig door de dorst gekweld, zonder dat er ook maar een druppel water te bekennen viel. Met inspanning van alle krachten bleven ze doorsjouwen, telkens hopend dat achter de volgende bocht de piek zou oprijzen, waar volgens Lucy's verhaal de eigenlijke weg naar het dal zou beginnen.

Toen ze ongeveer een half uur hadden gelopen, kregen ze plotseling de grootste schrik van hun leven. Op een afstand van vijftig meter splitste het pad zich in tweeën, waar een smal en metershoog rotsblok zich als een dikke paal in de hoogte verhief. En reeds slaakte Pollie een kreet van vreugde, toen oom Pharo opeens uit alle macht schreeuwde: „Aan de kant, pas op, allemaal!"

Dadelijk drukten ze zich tegen de bergwand, zonder te weten waarom. Op hetzelfde ogenblik hoorden ze vlak boven zich Italiaans praten en voordat ze begrepen wat er gaande was, kwamen twee van Zucconi's bandieten in volle vaart de helling afrennen, ieder met een musket in de hand. Het was een patrouille die in het hoger gelegen, totaal onbegaanbare rotsgebied op verkenning uit was en die hen op het spoor was gekomen door de verraste uitroep van Pollie.

Het was een kwestie van seconden. De Sicilianen bleven tegen elkaar schreeuwen, blijkbaar om de richting aan te geven waarin ze dachten dat de vluchtelingen liepen. Oom Pharo en Peter beduidden elkaar juist dat ze ieder op een geschikt punt de aanvallers zouden opwachten, toen er boven hun hoofden een dof gerommel opklonk.

„Achteruit!" schreeuwde Olivier uit alle macht. „Een lawine!"

Als bij toverslag drukten ook oom Pharo en Peter zich weer tegen de bergwand aan en geen seconde later viel een enorm stuk steen, gevolgd door een stroom van gruis en zand, rakelings langs hen heen. Er volgden een tweede en een derde rotsblok en opeens. . . daar kwamen de beide bandieten naar beneden buitelen. Kort na elkaar ploften ze met een doffe smak op de rand van de afgrond en vielen daarna onder hees gegil, dat door merg en been drong, het ravijn in.

Pollie had in doodsangst de handen voor de ogen geslagen en ook de anderen

. . . en vielen daarna onder hees gegil, dat door merg en been drong, het ravijn in.

hadden het gezicht van het gruwelijke tafereel afgewend. Er volgden nog een paar stenen, die rommelend en ketsend over de rand van het ravijn verdwenen en daarna werd het doodstil.

Dik onder het stof waagden ze zich, aangevoerd door oom Pharo, weer op het pad en snelden vervolgens zo vlug hun benen hen konden dragen, naar de tweesprong. Daar bleven ze verwilderd staan kijken, totdat oom Pharo het woord nam.

„Dat was op het nippertje, jongens! Misschien hebben ze onze verdwijning ontdekt daarginds, misschien ook niet. Hoe dan ook, die kerels zaten ons op de hielen. Laten we vergeten wat we hebben gezien en voortmaken. We kunnen geen risico nemen. Misschien heeft de schildwacht het lawaai gehoord en sturen ze ons nog meer van die boeven achterna. Vooruit, we gaan verder."

„Welk van de paden moeten we nou nemen?" riep Olivier hijgend uit.

„Ik geloof dat we ons maar het best in groepen van twee kunnen verdelen," stelde Peter voor, het stof van zijn schouders kloppend. „Lucy heeft niets van die tweesprong gezegd en voordat we nou alle vier in een nieuwe hinderlaag lopen. . . Zullen wij met z'n tweeën het linkse pad maar nemen, Pilchard? Het ligt het dichtst bij de plek waar die twee daarnet vandaan kwamen en als er nog meer bandieten op pad zijn, hebben we dus de meeste kans dat we ze daar treffen. Dan kunnen Pollie en Olivier ondertussen aan de afdaling beginnen langs de rechtse route."

„Ja," zei oom Pharo, „dat lijkt mij ook de beste oplossing. Olivier, Pollie — jullie gaan daarlangs. Zo hebben we de beste kans dat het regiment op tijd wordt gewaarschuwd. Als één van die beide routes doodloopt of zo iets, komen er toch altijd nog twee van ons vieren beneden! Afgesproken?"

„Zoals u wilt, oom Pharo," antwoordde Olivier. „Kom mee, Pollie."

En zo gingen zij, nog diep onder de indruk van de dood van de beide bandieten en van het gevaar waaraan ze zelf waren ontsnapt, getweeën verder, terwijl de vaandrig en oom Pharo de andere weg insloegen. Ze zetten er een stevige pas in, tot het uiterste op hun hoede voor eventueel nieuw onheil.

Olivier moest, of hij wilde of niet, telkens denken aan de vlucht die hij nog maar zo kort geleden samen met Pollie had ondernomen, weggekropen in de manden waarin twee van Zucconi's helpers wijn gingen halen bij de boer in het dal. Het leek wel alsof ze weer even moe en dorstig en ontredderd door het onherbergzame Siciliaanse land voortsjokten als de vorige keer. Het verschil was alleen dat het nu klaarlichte dag was en dat de zon op het hoogste punt stond, zodat ze verschrikkelijk veel last van de hitte begonnen te krijgen.

En ze wisten bovendien maar al te goed dat nu elke minuut er één was. Want er was niet veel fantasie voor nodig om te schatten, hoe dicht het regiment ondertussen de gevaarlijke kloof misschien al was genaderd.

Op een gegeven ogenblik ging het geitenpad met een scherpe bocht weer naar boven. Hijgend klauterden ze vlak na elkaar over de hete, rotsachtige bodem. Al hun spieren deden hun pijn en hun tong was droog als leer, maar zij dachten er niet aan te blijven staan. Met een vuurrood hoofd bereikten ze eindelijk een klein plateau en keken om zich heen.

Enkele meters verder strekte zich een met bomen en struiken begroeide vallei uit, die ergens in de verte in een punt uitliep.

„Olivier!" riep Pollie ineens uit. „Daar gaan ze! Daar, voorbij die heuvel!"

Olivier keek in de aangegeven richting en kon zijn ogen haast niet geloven! Eerst zag hij niets dan een grote stofwolk, maar vlak daarnaast ontdekte hij opeens de kleurige reuzenslang van het opmarcherende regiment. Toen hij beter keek, kon hij de vaandels aan de kop van de lange stoet onderscheiden en daarachter een aantal officieren te paard, gevolgd door de verschillende compagnieën voetvolk. Van de weeromstuit begon Olivier met zijn armen te zwaaien en te roepen dat het een aard had, maar Pollie legde rustig haar hand op zijn arm.

„Stil nou maar, ze horen ons immers toch niet," zei ze zakelijk. „En het kan best zijn dat er hier nog bandieten in de buurt zitten ook! Kom, laten we zo gauw mogelijk naar beneden zien te komen. Laten we wat rechts aanhouden, dan halen we ze gemakkelijk in voordat ze het eigenlijke ravijn hebben bereikt. Kom, voortmaken!"

Olivier besefte dat zij gelijk had en onmiddellijk zetten ze er een flinke vaart in, het dal tegemoet. Dat zo'n afdaling niet zonder gevaar was, merkten ze niet eens. Hollend, struikelend en vallend totdat ze buiten adem waren, hielden ze dapper vol en het duurde niet lang of ze hoorden een eindweegs beneden zich de tonen van een vrolijke mars opklinken, gespeeld door het muziekkorps van het regiment.

Hun vermoeidheid, hun builen en schrammen, de stekende pijn in al hun leden en de doorns waaraan ze hun handen hadden opengescheurd, waren niets meer! Er was maar één ding dat hun gedachten beheerste: ze moesten op tijd komen, koste wat kost!

Er was maar één ding dat hun gedachten beheerste: ze moesten op tijd komen, koste wat kost.

HOOFDSTUK 15

Het regiment marcheerde in straf tempo voort over de hete, stoffige vlakte. Aan het hoofd van de lange, kleurige colonne reed de kolonel, gevolgd door enkele officieren en door twee vaandrigs, die de vaandels fier voor zich uit droegen. Na de verschillende compagnieën volgde een lange reeks wagens en karren met tenten, levensmiddelen en munitie, daarachter kwamen enkele zware rijtuigen met de vrouwen en kinderen en tenslotte nog een halve compagnie soldaten, die de achterhoede vormde.

Het was erg warm en de infanteristen liepen duchtig te zweten in hun rode uniformen en hoge laarzen. Maar zij waren het marcheren gewend en ze hielden er een stevige pas in, zodat het leek alsof de optocht zich soepel en zonder inspanning voortbewoog. Geleidelijk naderden ze het rotsgebergte; de kolonel had de tijd van vertrek zodanig gekozen dat ze pas laat in de middag het moeilijkste deel van het terrein zouden bereiken.

Van tijd tot tijd zette het regimentskorps een pittige mars in; zodra het weer zweeg, namen de trommelslagers hun stokken op om de tien compagnieën in de maat te houden.

Op een gegeven ogenblik begon het muziekkorps de melodie van de Kleine Pollie Olivier te spelen en weldra viel een van de compagnieën in. De soldaten van kapitein Fairlof merkten het met ontsteltenis en begonnen meteen tegen hun collega's te roepen dat ze in dit geval beter hun mond konden houden; ze dachten aan de narigheid die sergeant Trott sinds de verdwijning van Pollie doormaakte.

Sergeant Trott marcheerde met een ernstig gezicht in de troep mee. Ten koste van alles wilde hij voorkomen dat zijn kameraden zouden merken, hoezeer hij onder het verlies van zijn dochter gebukt ging. Drie dagen achtereen was er vruchteloos in alle richtingen gezocht. Hij begon de hoop dat hij Pollie en Olivier nog ooit zou terugzien, langzamerhand op te geven, vooral nu ze de stad Syracuse, waar het tweetal was verdwenen, met elke stap verder achter zich lieten.

Aan de kop van de stoet reed majoor Felsted vlak achter de kolonel. Hij had het, kaarsrecht zittend op de rug van zijn sterke paard, wat gemakkelijker dan de infanteristen. Daarom had hij alle gelegenheid zich te verlustigen in de grimmige schoonheid van het berglandschap, dat aan alle kanten om hem heen begon op te rijzen. Opeens ging hij in de stijgbeugels staan en hield zijn hand boven zijn ogen om ze tegen het felle zonlicht te beschermen. Zag hij het goed?

Wordt vervolgd

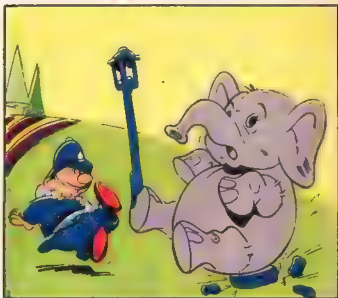

Opeens ging hij in de stijgbeugels staan en hield zijn hand boven zijn ogen. Zag hij het goed?

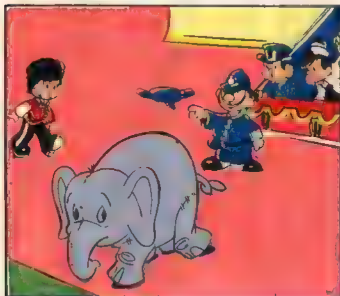
SPELEND

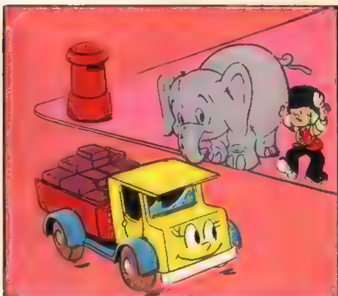
De tribune voor de parade was overvol, alleen een houten krukje was nog vrij voor Della. ,,Ga daar maar zitten," zei Wikwak. Maar Della was er veel te zwaar voor en iedereen begon te lachen, toen Della wilde gaan zitten. ,,Pas toch op, Della," riep iemand nog.

Della deed heel voorzichtig, maar krukjes zijn nu eenmaal niet bestemd voor olifanten. Het kraakte en toen zakte het in elkaar. Met een plof kwam Della op de grond terecht. Agent Bollewang schrok van de dreun. Hij dacht dat er op zijn minst een zwaar onweer losbarstte.

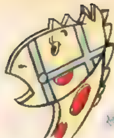

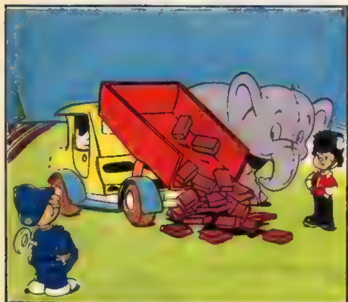
Toen hij zag dat Della het lawaai veroorzaakte, werd hij erg boos. ,,Als jij zo'n herrie maakt, kunnen we onszelf niet eens horen juichen," zei hij bars; ,,ga alsjeblieft naar huis." De arme Della sukkelde bedroefd naar huis. Tommie had echt medelijden met hem.

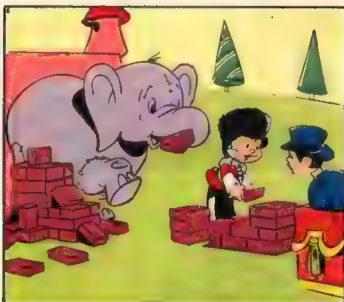
,,Ik vind het niet eerlijk," snikte Della. ,,Waarom maken ze geen stoelen voor olifanten?" Tommie probeerde hem te troosten, maar hij bleef snikken. Even later kwam Annie Lorrie langs met een lading bakstenen. Tommie vroeg Annie om te stoppen en liep meteen naar haar toe.

SPEELGOED

„Kunnen we die bakstenen vanmiddag van je lenen, Annie?" vroeg Tommie. Annie zei meteen „ja". Tommie wees haar een plekje waar de optocht voorbij zou komen. „Gooi ze hier maar neer," zei hij. Annie kiepte ze op straat, terwijl Della verbaasd toekeek.

„Wat doe je nou, Tommie?" vroeg Della; „ga je huizen bouwen?" „Nee, ik ga meubelmaker spelen," zei Tommie lachend. Della moest de stenen oprapen en aangeven en Tommie stapelde ze op. „Dat wordt vast wel sterk genoeg," mompelde hij bij zichzelf.

Toen Tommie klaar was, stond er een sterke, grote leunstoel. „Daar zul je wel in kunnen, Della," zei hij lachend, „probeer het eens." Della ging zitten en vond de nieuwe stoel prachtig. „Dat zit veel beter dan zo'n houten krukje," zei hij blij. „Wat kan ik nu fijn kijken."

Even later kwamen de speelgoedsoldaten voorbijmarcheren met slaande trom en schallende trompetten. Iedereen klapte in de handen. Della toeterde en zwaaide met zijn slurf. En al bonkte hij nog zo op en neer in zijn stoel, de stoel zakte niet in! Hij was sterk genoeg.

MARTIN RATTLER
trekt het
oerwoud in

MARTIN EN DANNY BLEVEN STOKSTIJF STAAN, MAAR CARLOS GREEP HET BEEST ONMIDDELLIJK BIJ ZIJN STAART
WAT IS DAT, CARLOS?

EEN SOORT REUZENHAGEDIS, DIE ZICH ALLEEN MET ZIJN STAART VERDEDIGEN KAN. DAAR KAN HIJ HARDE KLAPPEN MEE UITDELEN, MAAR ALS JE HEM VLUG AAN ZIJN STAART PAKT, KAN HIJ NIETS DOEN.

CARLOS SCHOOT DE HAGEDIS NEER OMDAT HET VLEES ERG GEZOND WAS. HIJ BEGROEF ZIJN VREEMDE BUIT ONDER ZWARE STENEN
WAAROM DOE JE DAT, CARLOS?
DAN KOMEN ER GEEN ANDERE BEESTEN OP AF ALS WE TERUGKOMEN, HALEN WE HET VLEES PAS OP

ZE LIEPEN NU VERDER TOTDAT ZE AAN EEN OPEN PLEK KWAMEN WAAR REUSACHTIGE BOMEN TOT IN DE WOLKEN SCHENEN TE REIKEN
DE VERSE MELK DIE JE ALTIJD HEBT, WAAR HAAL JE DIE VANDAAN? WAAR ZIJN JE KOEIEN, CARLOS? IK ZIE ZE NIET
IK ZAL HET JE LATEN ZIEN. HIER IS MIJN KUDDE

CARLOS, LACHEND OM DE ONGELOVIGE GEZICHTEN, KERFDE MET ZIJN MES IN DE STAM VAN EEN DER BOMEN.
JE BEDOELT DAT DIE BOMEN JE KOEIEN ZIJN?
PRECIES. EN JE HOEFT ZE NIET EENS TE VOEREN OF TE LATEN GRAZEN ZE GEVEN ME TOCH VOLOP DRINKEN

CARLOS HIELD EEN BAKJE ONDER DE KERF EN EEN DIKKE ROOMACHTIGE VLOEISTOF DRUPTE ERIN.

DE MELKBOOM IS EEN WARE UIT-KOMST IN DE OERWOUDEN. HIJ GROEIT KAARS-RECHT EN ZIJN VRUCHTEN, ZO GROOT ALS APPELS, ZIJN SMAKELIJK EN GEZOND. HET HOUT IS ZEER GESCHIKT VOOR BEWERKING, MAAR ZIJN GROOTSTE NUT KOMT VAN DE MELK, DIE HIJ LEVERT NA EEN KERF IN DE BAST.

JE KUNT HET VER-SCHIL MET ECHTE MELK BIJNA NIET PROEVEN.

NA HUN DORST GELEST TE HEBBEN LIEPEN ZE VERDER TOT EEN BERGRUG DIE EEN DEEL VAN HET OERWOUD BEGRENSDE.

DE BODEM WERD STEENACHTIG EN DE BEGROEIING MAAKTE PLAATS VOOR KALE ROTSEN EN DONKERE SPELONKEN.

HIER ERGENS MOET EEN JAGUAR ZIJN. VOORDAT HIJ ONHEIL GESTICHT HEEFT, [redacted] ONSCHADELIJK TE MAKEN.

UIT EEN DER GROTTEN KLONK EEN DOF GEGROM.

MARTIN, SCHIET VLUG EEN PIJL IN DIE GROT DAAR.

MARTIN SCHOOT EN METEEN KLONK EEN LUID GEBRUL, DAT DOOR DE BERGWAND WEERKAATST WERD ALSOF ER EEN ZWAAR ONWEER WOEDDE.

Grrrrrrraaaa!

CARLOS BLEEF ONBEWEEGLIJK STAAN. MARTIN VERBAASDE ZICH EROVER DAT HIJ GEEN MOMENT BANG WAS OF AARZELDE.

MAAR DE KLUIZENAAR WAS ZICH VAN HET GEVAAR TERDEGE BEWUST. HIJ WIST HOE HIJ ZICH MOEST VERWEREN.

NOGMAALS KLONK EEN LUID GEBRUL. EEN PAAR KALE TAKKEN WERDEN OPZIJ GEBOGEN EN...

EEN ENORME JAGUAR SPRONG NAAR VOREN UIT EEN DONKERE SPELONK, WOEST EN ANGST-WEKKEND.

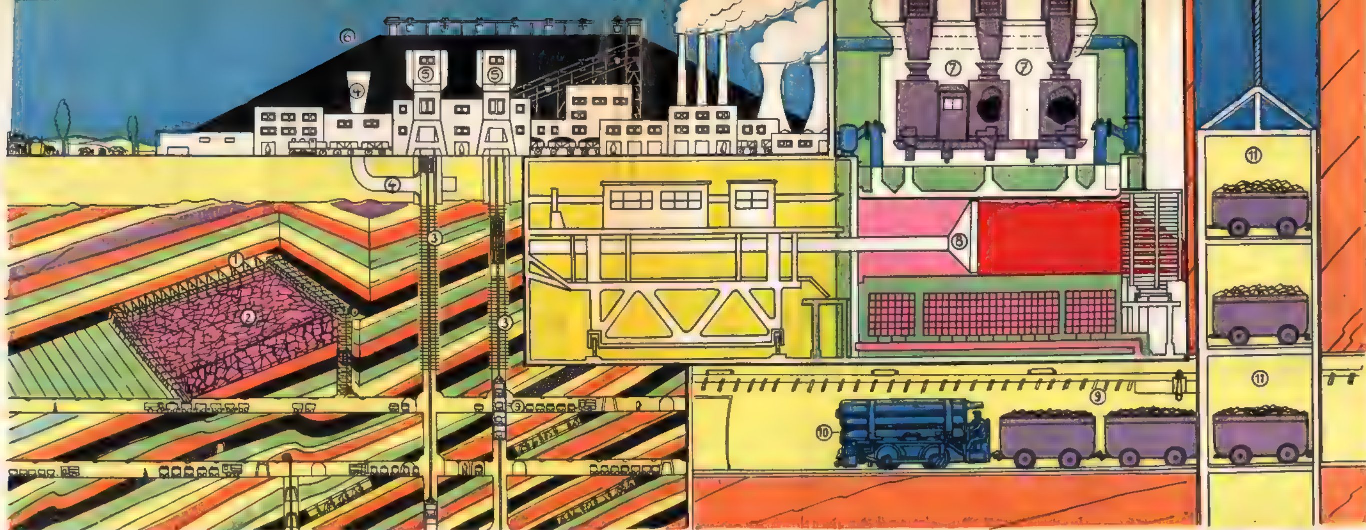
CARLOS STOND GESPANNEN TE WACH-TEN. DE SPEERPUNT WAS GERICHT OP HET [redacted]

MAAR DOOR HET GEWICHT VAN HET DIER KNAPTE DE SPEER IN STUKKEN.

DE GEWONDE JAGUAR VIEL EN SLEEPTE DE KLUIZENAAR MEE IN ZIJN VAL.

CARLOS! KUNNEN WE HEM ...?

DAT KOST HEM ZIJN LEVEN!

Het zwarte goud

Goud is kostbaar, het zwarte goud is misschien nog kostbaarder. Want zonder het zwarte goud, de gewone bijnaam van steenkool, zou het leven maar moeilijk worden. Zonder steenkool zouden wij de gezellige warmte van de haard in de huiskamer dikwijls missen en zouden wij veel minder gas hebben, minder elektrische stroom, minder kunstmest En zo kunnen we nog wel een paar honderd dingen noemen. Wij hebben er dan ook heel wat moeite en kosten voor over om het kostbare goedje in handen te krijgen; een steenkolenmijn is een erg dure en ingewikkelde fabriek om het zo maar eens te noemen

Hoe krijgen wij de steenkool naar boven? Wij kunnen een mijn het best vergelijken met een enorme taart van honderden meters dik Een taart bestaat om-en-om uit lagen cake en lagen room; als wij de cakelagen vervangen door dikke lagen zand en allerlei gesteente, en steenkool nemen in de plaats van de lagen room, dan weten wij wel ongeveer hoe het er onder de grond in de mijn uit ziet. De lagen steenkool liggen natuurlijk niet zo mooi horizontaal, zo mooi vlak als de plakken room in een taart. In Nederland en België is de „taart" onder de grond erg groot; hij loopt van Bergen op Zoom naar Sittard, vandaar naar Zuid-Limburg, verder zuidwaarts naar Luik en buigt dan naar het westen, naar Dinant en Bergen (de Borinage). Hier en daar ligt de eerste laag steenkool echter zo diep, dat het voorlopig te duur is om er mijnen aan te leggen

Op een geschikt plekje bouwen wij in de „taart" een schacht, een ronde tunnel die recht omlaag de grond ingaat. Van de schacht af boren wij aan- en afvoergangen naar de „room" en dan kunnen wij beginnen met het delven van de steenkool. De plek waar de mijnwerkers in de laag steenkool aan het werk zijn, noemt men een pijler Het geheel van pijlers met aan- en afvoergangen heet een verdieping. Zo'n verdieping is soms even groot als de bebouwde kom van Rotterdam of Antwerpen; in de staatsmijn Maurits, die de grootste is van Europa, hebben de gangen samen een lengte van bijna tweehonderd kilometer! In de meeste gevallen wordt de steenkool machinaal gedolven en wel met een schaaf die de steenkool langs een pijlerfront van ongeveer tweehonderd meter losschraapt. De zwarte brokken vallen op een kettingtransporteur, daarna op een transportband en worden verder in wagentjes naar de schacht gereden; in grote liftkooien gaat het dan naar boven

Pal achter de mijnwerker wordt het dak van de pijler geschraagd door ijzeren steunen („stempels"), die tegenwoordig ook al mechanisch verplaatst worden. Het is zo iets als een tent waarvan de stokken telkens een klein stukje verzet worden; de tent „wandelt" dan natuurlijk mee Men spreekt dan ook van wandelondersteuning of wandelbouwwerk. Achter de mijnwerker laat men het dak van de pijler kalmweg instorten; moet men echter bovengronds verzakkingen voorkomen omdat er grote gebouwen, kerken enzovoort staan, dan wordt de leeggekomen ruimte volgestopt met stenen

Bovengronds bestaat de mijn uit een indrukwekkende serie gebouwen en installaties, waar de kool verwerkt wordt Het zwarte goud wordt gewassen; dat klinkt eenvoudig, maar het gebeurt in een grote en vernuftige installatie, waarin de steenkool wordt gezuiverd van steen en andere ongewenste bestanddelen. De steen wordt vervoerd naar de hoge steenberg welke men bij elke mijn ziet; de antraciet (dat is de steenkool welke het best geschikt is voor de haard thuis) gaat naar de handel; de vettere steenkoolsoorten verhuizen bij de Nederlandse Staatsmijnen naar de cokesfabriek, waar ze onder enorme hitte veranderd worden in cokes. Daarbij komen zeer grote hoeveelheden gas vrij, en dat gas is al heel kostbaar. . .

Een flink gedeelte ervan wordt verstookt in eigen bedrijf; een groot gedeelte vindt zijn weg naar de gasfornuizen en gashaarden in tienduizenden huizen en fabrieken en tenslotte gaat een flinke portie gas naar de chemische bedrijven van de Staatsmijnen

Het is eenvoudig ongelooflijk wat men daar met het gas allemaal doet. Er zit een fantastische rijkdom aan grondstoffen in Vooreerst wordt er kunstmest van gefabriceerd (van groot belang voor de landbouw!), en niet zo'n klein beetje. Niet minder dan een miljoen ton, dus een miljoen maal duizend kilogram! Verder tovert men uit het gas de grondstoffen voor plastics, voor nylonvezels en nylongarens. Nylonkousen komen dus eigenlijk uit de mijn, zouden we kunnen zeggen. Het chemisch bedrijf van de Staatsmijnen levert dan nog de grondstoffen voor geneesmiddelen, verf en zelfs puddingpoeder plus een indrukwekkende hoeveelheid andere artikelen

Inderdaad, steenkool mag met alle recht het zwarte goud genoemd worden

1. Pijler
2. Ingestort dak van pijler
3. Schacht met liftkooien
4. Luchtkanaal
5. Schachttoren
6. Steenberg
7. Gedeelte van cokesovenbatterij
8. Overdrukker duwt gloeiende cokes uit oven in bluswagen
9. Laadplaats
10. Persluchtlocomotief
11. Liftkooi

Katy knapt het wel op

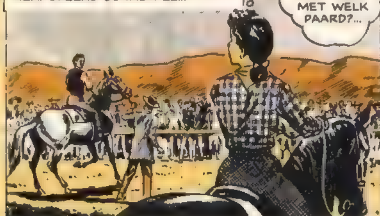
DE GROTE DAG IS AANGEBROKEN. EEN LID VAN DE JURY ROEPT DE WEDSTRIJD-BEPALINGEN OM.

OP HET TERREIN NAAST DE RENBAAN ZADELDE KATY DUKE. DIDI EN TOMMY TRAPPELDEN VAN ONGEDULD.

KATY NAM AFSCHEID VAN DE KLEINTJES EN REED NAAR HET HEK. OPEENS SCHROK ZE...

MET EEN BREDE GRIJNS KNIKTE CROWLEY KATY TOE.

KATY WERD ONRUSTIG NU ZE WIST DAT CROWLEY OOK MEEDEED AAN DE WEDSTRIJD EN AL VERTROUWDE ZE OOK OP DUKE, CROWLEY MAAKTE MET VUURPIJL EEN GOEDE KANS. DIE GRIJNS VAN CROWLEY VERONTRUSTTE HAAR NOG HET MEEST EN ER HING ZOVEEL VAN DE WEDSTRIJD AF VOOR DE JACKSONS'..

MAAR VOOR PIEKEREN WAS ER NU GEEN TIJD. ZE NAM HAAR PLAATS IN AAN DE STARTLIJN EN KALMEERDE DE SCHICHTIGE DUKE ZO GOED ZE KON.

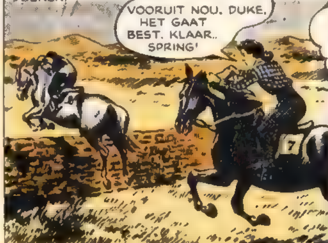

DUKE HAD EEN GEBREK. HIJ WAS BANG VOOR MUURTJES SINDS HIJ ER EEN KEER OVER GESTRUIKELD WAS. ONDANKS GEDULDIG OEFENEN WAS HET KATY NIET GELUKT DUKE VAN ZIJN ANGST AF TE HELPEN. TOEN HAD ZE HET GEPROBEERD DOOR DUKE TE BLINDDOEKEN. MEER MALEN TIJDENS OEFENINGEN HAD HET GEHOLPEN. ZOU HET NU WEER LUKKEN?

De blauwe draak
van Awir Bashi

KORTE INHOUD: *De regering van Birma vraagt Arthur Nigg de bloedrobijn van Taj Mahal naar de radja van Bangalore te brengen. Zijn vrouw en zoons, Paw-Min en Albert, gaan met hem mee. Zij zullen de reis per vliegtuig maken, maar zij worden met veel geheimzinnigheid per auto in een havenstad aan boord gebracht van het zeeroversschip Beyt Ammeh van Marmaduke Stenring, die het op de robijn gemunt heeft.*

5

Een beetje beduusd nam Frison het wapen van de knaap aan, maar smeet het het volgend moment, nadat hij het magazijn geopend had, woedend van zich af. „Natuurlijk niet geladen?" vroeg Arthur Nigg

„Wel geladen. Maar met losse flodders."

Arthur Nigg haalde de schouders op „Natuurlijk. Stenring zal je een wapen met scherp in je handen stoppen!"

Frison zei niets meer, maar kroop naar het pistool toe om het op te rapen; nadat hij het wapen in de zak had gestoken verklaarde hij: „Je kunt tenslotte nooit weten. . ."

Het gezelschap raakte aan de toestand gewend. Naarmate de uren verstreken, verminderde de angst. Het zag er niet naar uit dat Marmaduke Stenring kwaad in de zin had. En toen de volgende dag de koffie werd opgediend en Marmaduke Stenring juist het groepje passeerde — zonder er aanvankelijk notitie van te nemen — sprong mevrouw Nigg op en ging naar hem toe. Ze vertelde hem, dat ze zo'n lekkere koffie nog nooit had gedronken. Waar hij die vandaan had? Marmaduke keek haar aan met vriendelijke spot

„Maar, mevrouw, moet u aan een zeerover vragen, waar hij iets vandaan heeft?"

En weer werd het nacht en lagen allen op het dek, thans door oververmoeidheid in diepe slaap verzonken. Het eentonige stampen van de machines had dezelfde uitwerking als een wiegelied Het geluid werd slechts zo nu en dan onderbroken door het kraken van de roestige stuurketting die langs het dek, onder aan de verschansing liep. Maar toen het gestamp midden in de nacht plotseling ophield, schoot Albert wakker

Steunend op één elleboog richtte hij zich op Hij was duizelig en toen hij naar boven keek, naar de sterren, duurde het enkele seconden voordat hij besefte waar hij zich bevond. Maar, zo vroeg hij zich af, wat betekende de diepe, vreemde stilte? Waarom werkten de machines niet meer? En wat betekende dat gerommel op het voorschip? Hij ging op zijn knieën zitten en keek rond. Een ogenblik dacht hij erover mijnheer Frison of zijn vader of Paw-Min wakker te schudden. Juist wilde hij opstaan, toen hij, nu aan de duisternis gewend geraakt, bemerkte dat de plaats, waar zijn vader had gelegen, leeg was. Albert schrok ervan. Waar was vader gebleven? Allerlei gedachten schoten door zijn hoofd. Zou er iets gebeurd zijn? Zou Marmaduke Stenring zijn vader in alle stilte hebben weggevoerd? Neen, dat kon niet

Vader was er de man niet naar zich in stilte te laten wegvoeren Een ogenblik zat Albert besluiteloos. Moeder wekken? Frison wekken? Neen. Voorzichtig stond hij op, stapte over zijn moeder en miss Alice heen en liep behoedzaam op blote voeten over het dek Het was stil Het enige waar hij voor moest oppassen was, dat de wacht op de brug hem niet in de gaten kreeg. Albert zorgde er dus wel voor aan de schaduwkant te blijven, want het was heldere maan.

Voetje voor voetje daalde hij het ijzeren trapje af. In het gangetje naar de kombuis zag hij niemand. Ook de gang langs de hutten lag verlaten en werd slechts door een klein, vettig lampje beschenen. Zo kon Albert zien, dat de deur aan het eind van de gang, de deur van de eetkamer, openstond.

Dat was een tamelijk ruim vertrek met versleten leren banken langs de wanden. Het was nu een stapelplaats van oude rommel. Ook daar brandde een vaal licht en Albert hoorde gedempte stemmen. De stem van zijn vader was er niet bij. Wel die van Marmaduke Stenring.

Het hart klopte Albert in de keel. Het kwam hem allemaal zo geheimzinnig voor! Hij haalde zich de gekste dingen in zijn hoofd. Misschien was zijn vader er ook, maar kon hij niet praten. Misschien omdat ze hem bewusteloos hadden gemaakt! Of misschien was vader wel .

De laatste gedachte schudde Albert van zich af. Vermoord? Dood? Neen, aan die mogelijkheid wilde hij niet denken!

Behoedzaam, voetje voor voetje, sloop Albert naar het eind van de gang. Blootsvoets als hij was kostte het hem weinig moeite gerucht te vermijden, vooral omdat de gang bedekt was met een halfversleten kokosloper. Tegen de wand gedrukt, zo ver mogelijk van het vettige lampje verwijderd, bleef Albert staan luisteren.

„Dus," hoorde hij Marmaduke Stenring zeggen, „dat is afgesproken. Zodra het licht wordt, zetten we heel de troep op Awir Bashi aan de wal."

Waarop een andere stem enigszins aarzelend opmerkte

„U moet het zelf weten, maar als hij

„Onbewoond?" herhaalde Stenring. „Awir Bashi is zo goed als onbewoond."

„En de Blauwe Draak dan?"

Stenring lachte schamper.

„De Blauwe Draak, die gun ik ook weleens een pretje. Het zal mij benieuwen hoe hij dat onverwachte bezoek opvat."

Albert hoorde voetgeschuifel binnen. Klaarblijkelijk kwamen beide mannen die gesproken hadden in de richting van de deur. Hij maakte als een haas dat hij weg kwam. In zijn haast verloor hij alle voorzichtigheid uit het oog, snelde met grote sprongen het ijzeren trapje op dat naar het dek voerde, maar bovenaan gekomen stapte hij mis en gleed met een vaartje alle treden af naar beneden. IJzer is allesbehalve zacht en dit ervoer Albert op pijnlijke wijze. Zijn knieën waren geschaafd en bovendien had hij tegen zijn kin een gevoelige opstopper gekregen. Hij voelde de pijn nauwelijks en zonder om te durven kijken, klom hij weer naar boven. Maar daar stond iemand met een grijnzend gezicht hem op te wachten, een heel klein en krom mannetje, een wonderlijk gedrocht met een mank been en een zwart lapje voor een van zijn ogen. Met de rode doek, die hij om zijn hoofd droeg en de gouden ringen in de oren zag het ventje er uit alsof hij uit een zeeroversfilm was weggelopen. Albert had het mannetje al eens ontmoet en gehoord, dat ze hem Socrates noemden. Het was een Griek.

„Hee! Waar gaat dat naar toe?"

„Naar dek, Socrates," zei Albert en hij kreunde, want nu pas begon hij zijn knieën te voelen.

„En dat met zo'n haast," zei Socrates. „Is dat niet een beetje verdacht? Ik zou weleens willen weten, waar je vandaan komt."

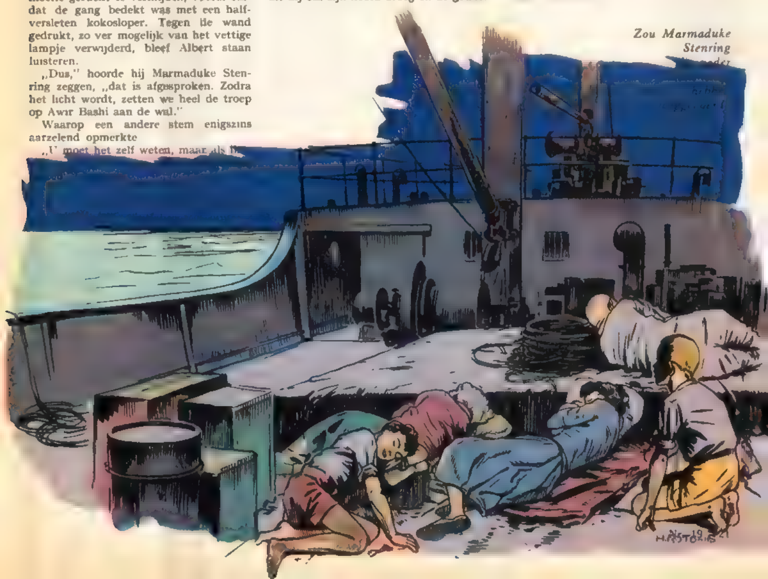
Socrates had Albert met zijn lange, aapachtige armen vastgegrepen en het bleek, dat het ventje ondanks zijn klein postuur en onooglijk uiterlijk over buitengewone kracht beschikte. Albert had het gevoel alsof hij door een reuzentang was gegrepen.

Er zat voor hem niets anders op dan te bekennen: „Ik ben beneden geweest."

„En wat deed je daar?"

Albert aarzelde een ogenblik en zei daa: „Ik zocht mijn vader."

„Zo, zocht je je vader? Je hebt hier niets te zoeken, vriend. Ik zal je even bij de schipper brengen. Dan moet die maar beslissen, wat hij met je doen wil. Loop maar voor me uit."

Zou Marmaduke Stenring

Albert deed wat hem bevolen werd Hij begreep dat hij tegen het monstertje niets kon ondernemen. Terwijl ze over het donkere dek liepen, hoorde hij Socrates achter zich mompelen: „Ik begrijp de schipper niet. Als ik de schipper was, had ik het hele zootje al overboord gesmeten. Niets dan last. Niets dan last..."

Ze hadden de hut van Marmaduke Stenring bereikt. Socrates klopte, maar opeens stond Stenring, die van beneden kwam, achter hen. Hij scheen ietwat opgewonden. Kortaangebonden snauwde hij: „Wat is er nu weer?" Stenring was blijkbaar erg uit zijn humeur.

Hoewel het ene been van Socrates veel korter was dan het andere, probeerde hij in de houding te springen en groette hij op militaire wijze.

„De jongen was beneden in de gang," vertelde hij. „Bij de oude eetkamer."

Marmaduke Stenring ging vlak voor Albert staan en keek hem doordringend aan. De jongen had het gevoel alsof de blik dwars door zijn ziel ging.

„Wat had je daar te zoeken?" vroeg Stenring.

„Mijn vader," zei Albert en het viel hem zelf op hoe hard zijn stem klonk. Er was iets in hem dat hem plotseling de moed gaf om Stenring te trotseren.

Marmaduke fronste de wenkbrauwen en zei:

„Je kunt je die moeite besparen, vriend."

Er ging een schok door Albert heen. Wat bedoelde de zeerover?

„Wat is er dan?" vroeg hij hees. „Wat hebt u. . . ?"

Marmaduke Stenring viel hem in de rede.

„Ik zal het je vertellen, beste jongen." Hij sprak heel langzaam en deed dit klaarblijkelijk met opzet. Albert riep uit:

„Zég het dan. . ." Het klonk als een angstkreet. „Zeg dan, wat u met vader "

„Je vader, vriend, is een eigenwijs man Hij is ook een beetje nieuwsgierig. En nieuwsgierige mensen kan ik aan boord van dit schip niet gebruiken."

Bij deze laatste woorden maakte Stenring het gebaar, alsof hij iemand overboord wierp.

Albert dacht dat hij door de grond ging.

„Wat. . . wat hebt u met vader gedaan?"

„Je vader," hernam Marmaduke zonder de vraag van Albert te beantwoorden, „wilde graag weten, waar ik de robijn van Taj Mahal verborgen had. Hij ging vannacht op onderzoek uit, helemaal in zijn eentje. Dat had hij beter niet kunnen doen."

„En toen?"

„En toen," zei Marmaduke, „gebeurde er wat te verwachten was. Hij werd door een van mijn mannen gegrepen, zoals jij nu gegrepen bent. Het eerste ogenblik dacht ik erover hem overboord te laten gooien. Dat zou eigenlijk wel het eenvoudigste geweest zijn. Hij zou spoorloos verdwenen zijn, want het wemelt hier van de haaien."

Hij zweeg een ogenblik en keek Albert glimlachend aan. Het leek wel alsof hij er plezier in had de jongen de angst op het lijf te jagen. Toen hernam hij: „Maar ik ben geen onmens. Ik dacht aan je moeder en aan jou. Daarom heb ik hem alleen maar opgesloten. . ."

„Wáár?" vroeg Albert. Zijn stem stokte.

„Dat gaat jou niet aan," snauwde Stenring en plotseling ontstak hij in woede. „Of," vroeg hij, „zoek je soms ook naar de robijn?"

„Heus niet, mijnheer."

„Goed, dat zal je geraden zijn ook. En maak nu maar dat je weg komt."

Albert liet zich dit geen tweemaal zeggen

Het was nog donker en de anderen sliepen nog steeds, hoewel er een zachte wind waaide, die de tuigage deed piepen en knarsen. Alleen Frison was wakker. Hij zat rechtop met zijn rug tegen een stapel touw aan. Albert kwam naast hem zitten en vertelde hem wat hij beleefd had. Dat zijn vader opgesloten zat, omdat hij op eigen houtje naar de robijn gezocht had, en dat Marmaduke Stenring

Er lagen algen en wieren verspreid, hier en daar lag een dode haai in de zon uit te drogen.

het plan had het hele gezelschap op een eiland af te zetten.

Mijnheer Frison luisterde en maakte daarna een onverschillig afwerend gebaar.

„Wil ik jou eens wat zeggen?" begon hij. „Die bloedrobijn van Taj Mahal kan me geen steek schelen. Al is het ding miljoenen waard, het zijn mijn miljoenen niet. Het maakt voor mij geen verschil of de maharadja van Bangalore of Marmaduke Stenring ermee in zijn zak loopt. Voor mij is de hoofdzaak, dat we het er levend afbrengen."

„Ja maar," vroeg Albert, „die Blauwe Draak, wat zou dat zijn? Wat zou Stenring daarmee bedoeld hebben?"

Mijnheer Frison zette grote ogen op. „De Blauwe Draak?" vroeg hij. „Wie heeft daarover gesproken?"

„Stenring," zei Albert. „Op het eiland Awir Bashi, waar hij ons wil afzetten, woont iemand die de Blauwe Draak heet. Verder zou het eiland zogoed als onbewoond zijn."

Mijnheer Frison kneep peinzend de lippen opeen. De Blauwe Draak? Ja, daar had hij weleens over horen spreken.

„Weet u wie de Blauwe Draak is?" vroeg Albert.

Plotseling mengde Paw-Min zich in het gesprek. Hij was wakker geworden.

„Ik weet het," zei hij, terwijl hij op zijn knieën naar de twee anderen toekroop. „Ik heb weleens over de Blauwe Draak horen spreken. Het is een man."

Albert haalde de schouders op. Natuurlijk was het een man. Dat had hij zelf ook wel begrepen.

„Ja maar, wat voor een man?" vroeg hij

„Een vreemde man. Een blanke. Hij woont er met zijn bedienden helemaal alleen op een eiland."

„En," vroeg Frison, „waarom noemen ze hem de Blauwe Draak?"

Op deze vraag moest Paw-Min het antwoord schuldig blijven. Maar het zou spoedig genoeg blijken.

En de eerste kennismaking viel niet mee

VII

Nog geen twee uur later wisten ze allemaal wie de Blauwe Draak was. De eerste kennismaking was allesbehalve aangenaam. Het gebeurde ongeveer een half uur nadat Marmaduke Stenring zijn gevangenen met een motorsloep aan wal had laten zetten.

Aanvankelijk liet het eiland Awir Bashi zich als geheel onbewoond aanzien. Er was een vlak, zandig strand, waarin geen voetafdrukken stonden. Er lagen algen en wieren verspreid, hier en daar lag een dode haai in de zon uit te drogen. Er lagen zelfs geraamtes van haaien, geheel ongeschonden, hetgeen een bewijs was, dat niemand ze ooit had aangeraakt.

Het strand was ongeveer tachtig meter

De tropenhelm, waar hij zo zuinig op was, vloog door de lucht.

breed en daarachter lag het bos. Zo op het eerste gezicht ondoordringbaar oerwoud. Zand en zon was er genoeg, maar weinig schaduw, behalve van enkele kale rotsen, die hun pieken uit de zandbodem omhoogstaken. Achter een van die rotsen kroop het gezelschap dicht opeen om aan de hitte van de zonnestraling te ontkomen. De stemming was allesbehalve opgewekt. Vooral Arthur Nigg was erg terneergeslagen. Hij had heel de nacht, nadat Marmaduke Stenring hem gesnapt had, als een hond aan de ketting gelegen.

„Als een hond," verzekerde hij voor de zesde keer. „Moet je zien hoe ik er uit zie." Hij liet zijn geschaafde enkels zien; zijn kleren waren zwart van kolengruis. Dat zijn gezicht even zwart was, wist hij zelf nog niet en niemand durfde het hem vertellen, totdat mevrouw Nigg plotseling in een zenuwlach uitbarstte, een onbedaarlijk lachen, dat haar man hevig irriteerde. Tenslotte kwam het er bijna schreiend uit:

„O, Arthur, je ziet er uit als een ouderwetse schoorsteenveger... Weet je nog, in Antwerpen?.."

Woest viel Arthur haar in de rede. „Praat niet over Antwerpen. Antwerpen is hier een heel eind vandaan..." En plotseling kalmerend, omdat zijn vrouw nu écht in schreien uitbarstte, herhaalde hij op zachte toon: „Antwerpen is hier een heel eind vandaan, meisje. Maar we zullen er terugkomen, hóé dan ook. De vraag is alleen..."

Vragend keek hij in het rond en Frison vulde aan: „De vraag is alleen: hoe komen we hier weer vandaan?"

„Het beste dat je doen kunt," zei mevrouw Nigg, toen ze zich een beetje hersteld had, „is een duikje nemen."

„O ja," grinnikte haar man, „zeker in de bek van een haai."

„Onzin," zei Frison, „het is hier een inham. Hier komen geen haaien."

„Hoe weet je dat?" schamperde Arthur Nigg. „Hebben de haaien je soms een boodschap gestuurd?" En plotseling van toon veranderend: „Maar jij kunt gerust een duikje nemen, hoor. Ze zullen jou niet opeten. Haaien houden niet van vet."

Mijnheer Frison werd altijd een beetje boos, als ze hem om zijn gezetheid plaagden. Albert, Paw-Min en miss Alice schaterden het uit. De jongens schenen de ernst van het avontuur nog niet geheel te beseffen. Zelfs vonden ze het, diep in hun hart, een beetje plezierig. Het zag er hier lang niet onaantrekkelijk uit. En miss Alice zei zelfs: „Het is eigenlijk het mooiste vakantieoord, dat je je maar kunt indenken."

„Alleen maar jammer," vond Frison, „dat de hotels ontbreken."

Nauwelijks had hij dit gezegd of vlakbij op de rots klonk een harde tik, die onmiddellijk door een knal gevolgd werd.

Mijnheer Frison greep naar zijn hoofd; de tropenhelm, waar hij zo zuinig op was, vloog door de lucht en toen hij hem opnam, zat er een klein gaatje in met bruinverbrande rand.

Het was zó plotseling gebeurd, zó verrassend, dat men enkele seconden nodig had om te beseffen wat er gebeurd was. Toen riep Arthur Nigg uit:

„Ze schieten op ons!"

Tik... Pang... De kogel was nu tegen de rots, vlak achter mijnheer Frison te pletter gevlogen. Zelf kroop hij vlug achter de rots, een voorbeeld dat door de anderen niet minder snel gevolgd werd.

Weer klonken er twee schoten, die het zand deden opstuiven.

Mijnheer Frison gaf een knikje in de richting van miss Alice: „Een gezellig vakantieoord!"

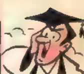
Miss Alice kon er niet om lachen. Ze lag doodsbleek op haar knieën in het zand en deinde heen en weer, alsof ze op het punt stond flauw te vallen. Albert kroop naar haar toe en ondersteunde haar en Arthur Nigg zei: „Ja, lieve kind, ik geloof, dat je toch verstandiger zou hebben gedaan met in Rangoon te blijven."

Behoedzaam keek Nigg om het rotsblok heen en wat hij toen zag deed hem van schrik verstijven. Of neen, schrik was het eigenlijk niet. Het was meer verbazing, die hem verlamde. Zó iets potsierlijks en tegelijk schrikaanjagends had hij nog nooit gezien.

Wordt vervolgd

BILLIE TURF

Het dikste studentje ter wereld

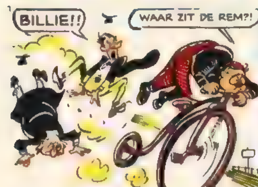

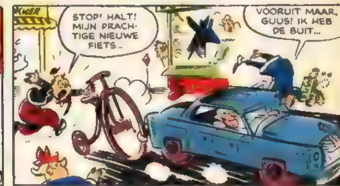

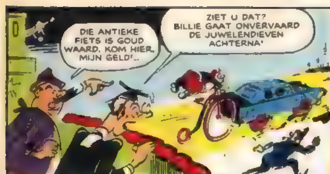

Een verkeerskwestie

Gerard Timmermans in Gilze (N.-B.) wordt bijna elke dag tegenover een verkeersprobleem geplaatst waarover zijn vader en hijzelf het niet eens kunnen worden. De samenkomst van twee wegen ziet er uit zoals op de tekening is voorgesteld. De weg rechts heeft éénrichtingsverkeer, maar dat heeft met de kwestie van Gerard eigenlijk niets te maken. De vraag is nu welke wagen voorrang heeft:

1e) wanneer de personenwagen rechtdoor wil rijden;
2e) wanneer de personenwagen linksaf de andere weg wil inslaan

Gerard is van mening dat de vrachtwagen voorrang heeft omdat hij blijft rijden op dezelfde weg waarop hij zich bevindt; Gerards vader zegt dat de personenwagen voorrang heeft omdat hij rechts rijdt en omdat het gelijkwaardige wegen zijn

Het laatste is juist, Gerard In beide gevallen heeft de personenwagen voorrang

Goemboe gooit zijn boemerang

...en tegen dat simpele wapen zijn de laffe rovers niet opgewassen

Danny Denver van de Australische veldpolitie hield zijn paard in, richtte zich hoog op in de stijgbeugels en speurde de omgeving af. Vóór hem lag een gebied met dicht struikgewas, waarin op niet al te grote afstand iets donkers bewoog. Het waren de bruinzwarte flanken van een enorme buffelstier, die hij al bijna een uur had achtervolgd

„En toch zal ik je wel krijgen," zei Danny bij zichzelf

Hij nam zijn geweer uit het leren etui dat hij aan zijn zadel had bevestigd en steeg af. Onderwijl verloor hij de stier geen ogenblik uit het oog Het was een afstammeling van de buffels die lang geleden in de Australische wildernis waren losgelaten bij wijze van levende vleesvoorraad. De weinige buffels die nu nog in het dunbevolkte noordwesten leefden, waren totaal verwilderd en vormden een ernstig gevaar voor mens en dier

Het exemplaar dat Danny nu achtervolgde, was reeds enkele malen gesignaleerd in de buurt van een veefokkerij, waar het beest steeds weer probeerde de koeien aan te vallen. Maar daarbij was het niet gebleven. Twee boerenknechts hadden, ongewapend als ze waren, een ontmoeting met de stier gehad en lagen al enkele weken te bed om van hun verwondingen te genezen

Terwijl deze gedachten hem vaag door het hoofd spookten, kreeg sergeant Danny de grootste schrik van zijn leven. Juist toen hij wilde aanleggen, kreeg zijn paard lucht van de stier en wierp hem uit het zadel. Hinnikend verhief het dier zich hoog op zijn achterbenen Vruchteloos probeerde Danny de teugels te grijpen Eerst moest hij noodgedwongen zijn geweer laten vallen en daarna kwam hijzelf met een plof op de grond terecht. Bliksemsnel krabbelde hij overeind, in de hoop zijn geweer te kunnen grijpen voordat de stier op hem af zou komen, maar het was al te laat. Toen hij omkeek, zag Danny het machtige beest in volle galop naderen. Pas op het laatste nippertje sprong hij opzij.

De buffel bleef met een schok staan en zette daarna opnieuw de aanval in. Weer sprong Danny opzij Dit spelletje herhaalde zich enkele keren en het begon er donker voor de sergeant uit te zien. Zich bukkend naar zijn geweer, voelde hij op een gegeven moment zijn breedgerande hoed naar voren schuiven. Hij miste zijn wapen, maar toch bracht het hem op een idee

Weer kwam de stier op hem af Met de moed der wanhoop greep Danny zijn hoed en zwaaide ermee heen en weer Briesend naderde de buffel Handig opzij springend smeet Danny hem tegelijkertijd de hoed op de punt van een van zijn horens

Gehinderd in zijn gezichtsvermogen remde het beest zijn vaart af en schudde zijn brede kop. Het duurde maar even, maar lang genoeg voor Danny om weer in het bezit van zijn geweer te komen. Hij vuurde zonder te kunnen mikken en. . . schoot mis!

De politieman was er zich zeer wel van bewust dat het gevaar waarin hij zich bevond, groter was dan ooit. De knal van het geweer, als het ware vlak voor zijn neus afgevuurd, had de stier eenvoudig razend gemaakt. Zich op zijn achterpoten oprichtend dreigde het beest zich boven op de sergeant te storten

Danny dacht niet anders of zijn laatste uur had geslagen Tot zijn verwondering echter viel de buffel opeens zijwaarts neer, alsof hij door de bliksem was getroffen Van dit oponthoud maakte Danny snel gebruik om voor de tweede keer te vuren Ditmaal had hij zijn tegenstander zuiver onder schot en hij raakte de stier precies

tussen de ogen. Geluidloos zakte het enorme lichaam in elkaar.

Zich het zweet van het voorhoofd wissend keek Danny op zijn slachtoffer neer. Nu pas zag hij het projectiel dat de stier had getroffen even voor zijn laatste schot. Het was een boemerang, een van de gevreesde ijzerhouten wapens van de inlandse stammen in Australië van de oudste tijden af.

Verwonderd draaide Danny zich om. Tegenover hem stond een lenige, gebruinde gestalte. Het was Goemboe, een van de hoofden van de Warramongostam, waarmee de sergeant goed bevriend was. Het gezicht van de inlandse krijger vertoonde een brede grijns

„Net op tijd, mister Danny!" lachte hij. „Ik zag u uit de verte met die buffel vechten. Ik raakte het beest net op zijn gevoeligste plek."

„Fantastisch, Goemboe!" prees Danny zijn oude kameraad „Hoe kwam je in de buurt?"

„Ik kom net terug van de Koromugeerivier," vertelde Goemboe. „Ik heb het geld gehaald dat we voor onze vis hebben gekregen. Nu hebben we gauw genoeg om een school te bouwen, mister Danny!"

De sergeant wist dat Goemboe al jarenlang bezig was om zijn stam te leren sparen. Als er voldoende kapitaal bijeen was, zou er een houten schooltje worden gebouwd, waar de Warramongojeugd het eerste onderricht zou krijgen in lezen en schrijven.

„Twintig pond heb ik ervoor gekregen," vervolgde Goemboe trots.

„Twintig pond?" herhaalde Danny verbaasd. „En wie is er hier midden in de rimboe dan wel zo rijk dat hij twintig pond kan geven voor een voorraad gedroogde vis?"

Terwijl ze op zoek gingen naar Danny's paard, vertelde de bruine man hoe zijn handeltje was verlopen. Hij had een troepje goudzoekers ontdekt, die dolblij waren met zijn aanbod, omdat hun levensmiddelen bijna op waren Onder uit een van de kokers waarin hij zijn boemerangs met zich meevoerde, haalde hij voorzichtig een paar bankbiljetten te voorschijn

„Kijk maar, mister Danny!" zei hij. „Twee biljetten van tien pond!"

Nieuwsgierig bekeek de politieman het geld Opeens bleef hij staan en keek zijn vriend ernstig aan

„Goemboe," zei hij zacht, „wat waren dat voor goudzoekers? Die biljetten zijn geen cent waard. Ze zijn al meer dan een jaar verlopen. Ze hebben je bedrogen!"

Goemboe verstijfde van schrik

„Maar... Mister Danny... Is dat geld echt niets waard?" stotterde hij

De sergeant schudde het hoofd, zich afvragend hoe een blanke zo gemeen kon zijn om een niets vermoedende inlander erin te laten lopen

„Opperhoofd Moelak heeft het wel gezegd," ging Goemboe geslagen voort. „Blanken zijn nooit te vertrouwen. Laat ik maar teruggaan naar mijn stam, het opperhoofd moet maar beslissen."

Sergeant Danny dacht een ogenblik na.

„Goemboe," zei hij toen, „je gaat niet terug. Je gaat met mij mee. Die oplichters zijn strafbaar. Als je mij de weg naar hun kamp wijst, zal ik je helpen om geld te krijgen. Echt geld, waarvoor je gereedschappen en materiaal kunt kopen."

Ze hadden ondertussen het paard bereikt, dat rustig op een stuk dor woestijngras liep te grazen. Danny klom weer in het zadel en keek vol verwachting op zijn metgezel neer.

„Nou?" vroeg hij. „Wat denk je ervan?"

Goemboe stond in tweestrijd. Aan de ene kant vond hij dat het bedrog van de goudzoekers om vergelding riep en dat dat het werk was voor zijn opperhoofd. Aan de andere kant was de hulp van de bevriende politieman hem uitermate welkom

„Goemboe zal meegaan, mister Danny," zei hij tenslotte.

„Akkoord!" zei de sergeant. „Klim maar achterop!"

Meer dan een uur lang reed het tweetal in gestrekte draf door de prairie. Toen steeg Goemboe af om, naast het paard lopend, het spoor te volgen dat hij in een ruile zandvlakte had ontdekt Danny bekeek enige tijd aandachtig de afdrukken van een aantal paardehoeven op een plek waar de goudzoekers blijkbaar hadden gebivakkeerd.

„Ik dacht dat je zei dat er maar drie goudzoekers waren?" vroeg hij. „Is het wel het goede spoor? Ik zie hier zeker afdrukken van vijf of zes verschillende paarden."

„Drie goudzoekers," beaamde Goemboe. „Ieder een paard. Maar ook drie lastpaarden. Goemboe vindt spoor desnoods met ogen dicht."

Mijl na mijl legden ze af zonder iets anders te ontmoeten dan een troep kangoeroes, die op flinke afstand met grote snelheid voorbijtrok. Danny was vol bewondering voor zijn metgezel, die niet het geringste teken van vermoeidheid vertoonde. Maar hij wist het: de leden van de Warramongostam legden te voet soms afstanden van honderd en meer kilometer per dag af!

„Het ziet ernaar uit dat ze de Grote Vlakte zijn binnengetrokken," merkte de sergeant een tijd later op.

De Grote Vlakte was een van de meest onherbergzame oorden van heel Noordwest-Australië, waar bijna niets wilde groeien en waar haast geen druppel water te vinden was. Daarom kwamen er weinig mensen en daarom probeerden juist goudzoekers er nogal eens hun geluk

„We zullen onze watervoorraad moeten aanvullen eer we verder gaan," voegde de politieman eraan toe, meer aan zijn paard denkend dan aan zijn gids en aan zichzelf.

„Goemboe weet hier een bron," zei de Warramongokrijger; en met deze woorden nam hij Danny's paard bij de teugel om het door een gebied met stekelig struikgewas te leiden in de richting van een lage rotswand.

Zijn oriënteringsvermogen had hem niet in de steek gelaten. Aan de voet van de rotsen bleek zich inderdaad een kleine bron te bevinden, die helder water bevatte. Met een stijve rug klom Danny van zijn rijdier. Op dit ogenblik legde Goemboe zijn hand op de arm van de sergeant.

„Kijk daar eens, mister Danny!" riep hij verontwaardigd uit. Hij wees op de dode lichamen van enkele dieren, die niet ver van het water in het struikgewas lagen. Het waren drie kangoeroes en een paar dingo's, Australische wilde honden.

„Dat kan maar één ding betekenen," zei Danny bezorgd, de lichamen van dichtbij bekijkend. „Die dieren zijn nog maar kort geleden gestorven. Het water is vergiftigd!"

„Opperhoofd heeft gelijk," zei Goemboe. „Blanken zijn nooit te vertrouwen."

Sergeant Danny zweeg. Inderdaad moest dit het werk van de goudzoekers zijn. Blijkbaar hadden ze gevreesd dat de Warramongo's na de ontdekking van het bedrog de achtervolging zouden inzetten.

„Ik ben bang dat we met een stelletje echte bandieten te doen hebben, Goemboe," zei hij daarna triest. „Vergiftiging van een bron staat in deze streek gelijk met regelrechte poging tot moord. We zullen een waarschuwing achterlaten, voor het geval er anderen bij de bron komen. En dan moeten we verder "

De sergeant scheurde een blaadje uit zijn aantekenboekje, schreef er een waarschuwing op en legde het tussen twee stenen vlak naast de bron neer Goemboe voegde er voor de leden van zijn stam een aparte waarschuwing aan toe: vier stenen die in de vorm van een kleine piramide werden opgestapeld.

„Iedere Warramongo begrijpt dat," legde hij uit.

Meer dan een uur lang trok het tweetal verder langs de rand van de woestijn, voordat Goemboe een tweede bron vond Het water was lauw en troebel, maar de beide mannen en niet in de laatste plaats het paard waren er toch gelukkig mee Toen ieder ten volle verzadigd was, vulde de politieman zorgvuldig de waterzak die aan een van zijn zadeltassen bungelde

Daarna zochten ze opnieuw het spoor van de goudzoekers op Weldra leidde het de Grote Vlakte in, zodat ze genoodzaakt waren hun tocht voort te zetten over een harde, met puntige stenen bedekte bodem, waar tot in verre omtrek geen teken van leven te bekennen was. Danny had dit gebied nog maar zelden doorkruist, maar gaf zich vol vertrouwen over aan de leiding van zijn ervaren gids

Als Goemboe het bij het rechte eind had, overwoog hij, zouden ze vroeg of

...en trof toen de bandiet tegen de borst.

laat op de voortvluchtige oplichters stuiten; en in stilte hoopte hij dat ze de bende nog dezelfde dag zouden inhalen. Maar als de Warramongo zich nu eens vergiste? Of als de goudzoekers hen met voorbedachten rade op een dwaalspoor hadden gebracht?

Danny wilde er liever niet aan denken. Maar toch was hij niet geheel gerust, toen tenslotte de schemering begon te vallen...

De volgende morgen waren de beide mannen bij het eerste ochtendkrieken op de been. Beschut door een overhangend rotsblok hadden ze zo goed en zo kwaad als het ging de nacht doorgebracht. Danny kon niet ontkennen dat hij er stijve spieren van had overgehouden, maar het strekte hem tot troost dat zowel zijn gids als zijn paard al spoedig weer lustig voortstapte, zodat hij, gezeten in het zadel, nog een beetje kon uitrusten.

Ze waren ongeveer twee uur voortgetrokken, toen Goemboe opeens bleef staan en in de verte wees. Op gezette tijden had hij het spoor gecontroleerd en hij scheen volkomen zeker van zijn zaak te zijn.

„Daar!" zei hij. „Zie je die rook, mister Danny? Aan de rand van het ravijn!"

Zijn ogen met de hand tegen het felle licht van de laagstaande zon beschuttend, keek de sergeant in de aangegeven richting. Maar hoe hij ook tuurde, hij zag niets bijzonders.

Pas toen ze dichterbij waren gekomen, kreeg hij de zekerheid dat de Warramongo met zijn scherpe blik inderdaad een dun sliertje rook had gezien, dat traag tussen de rotsen omhoog kringelde.

„Eindelijk!" zei hij enthousiast. „Nu zullen ze ervan lusten, Goemboe!"

Nauwelijks had hij deze woorden uitgesproken of er klonk een fluitend geluid. Er werd zonder waarschuwing op hen geschoten!

„Dekken, Goemboe!" schreeuwde hij, terwijl hij zich pardoes van zijn paard liet vallen. „Daar, achter die rots!"

De sergeant kroop naast Goemboe achter een rotsblok in hun onmiddellijke omgeving, dat hun voorlopig dekking bood. Plotseling hoorde hij op vrij korte afstand een spottend gelach. Een van de bandieten stond klaarblijkelijk op wacht aan de ingang van het ravijn.

„Politie!" schreeuwde Danny. „Doe dat geweer weg als ik je raden mag."

„Blijf waar je bent!" schreeuwde de goudzoeker terug.

Danny kon zich niet langer inhouden. Om vast te stellen waar de oplichter zich precies bevond richtte hij zich half op. Maar Goemboe greep hem onmiddellijk bij zijn schouder en trok hem omlaag. Op hetzelfde moment ketste een geweerkogel vlak naast hem tegen de rots.

„Bedankt, Goemboe!" zei Danny. „Dat scheelde niet veel."

„Ik wist dat hij zou gaan schieten," antwoordde de Warramongo rustig. „Kijk hier maar voorzichtig om de hoek. Het geweer steekt tussen de stenen uit."

De raad volgend ontdekte Danny de loop van een oude karabijn op nog geen vijftig meter afstand. Hij had in zijn loopbaan voor hete vuren gestaan, maar hij vroeg zich nu toch af hoe hij dit varkentje moest wassen. Want het was in de eerste plaats zijn taak overtreders van de wet te arresteren, zo mogelijk zonder bloedvergieten.

„Ik waarschuw jullie voor de laatste keer!" riep hij uit volle borst. „Hoe langer het duurt voordat jullie me toelaten, des te erger wordt het. Zolang ik hier zit, komt niemand van jullie dat kamp uit!"

Een honend gelach was het enige antwoord. En vlak daarop loste de man opnieuw een schot, min of meer in het wilde weg, naar het scheen.

„Het water, mister Danny!" riep Goemboe ineens uit, over zijn schouder kijkend in de richting van het paard van de sergeant, dat op enige afstand stond te plukken aan een polletje droog woestijngras.

Dat was dus het doel van de schutter geweest! Zijn woede verbijtend zag Danny het kostbare water met een dun straaltje uit de voorraadzak lopen. En wat zeker even erg was: het paard, schichtig geworden door de schietpartij, begon op een sukkeldrafje de woestijn in te lopen. Goede raad was duur!

„Wat denk je daarvan, dappere held?" klonk de stem van de schurk. „Zullen we nou eens kijken wie het het langst volhoudt? Wat wou je zonder paard en zonder water beginnen?"

Danny gaf geen antwoord. Even later richtte hij zich tot Goemboe.

„Een boemerang, Goemboe!" zei hij zacht. „Als je goed mikt, leid je zijn aandacht lang genoeg af om hier vandaan te kunnen komen. Zorg dat je precies op die geweerloop richt. Zodra je hem geraakt hebt, gaan we er samen tussenuit!"

En zo gebeurde het. Zonder zich vrij te geven, spande de Warramongo de spieren van zijn rechterarm, onderwijl met één oog om de hoek van het rotsblok turend. Even later snorde het wapen door de lucht, beschreef een grote boog, ketste af op de loop van het geweer en trof toen de bandiet tegen de borst.

Danny en Goemboe zetten het op 'n rennen. Secondenlang verkeerden ze in hevige spanning. Maar ze haalden het! Toen de man zich van de schrik had hersteld en opnieuw begon te vuren, zaten ze veilig en wel achter een glooiing in de bodem, die zich evenwijdig aan het ravijn uitstrekte.

„Kom mee," zei de sergeant, toen ze merkten dat ze onbereikbaar waren voor de vijandelijke kogels. „Het paard halen we later wel. We zullen proberen hen van de achterkant te naderen!"

Behoedzaam kropen ze langs de richel voort, totdat ze enkele honderden meters verder ongezien de rotswand konden bereiken. Daar klauterden ze zo ver mogelijk naar boven, totdat ze tenslotte in het ravijn konden neerkijken. Vlak onder hen waren de paarden van de goudzoekers, zes in getal, vastgebonden in de nabijheid van een heldere bron. Gereedschappen van allerlei aard lagen in het rond verspreid.

De kerels waren er blijkbaar van overtuigd dat hun belagers op de vlucht waren gegaan. Twee van hen waren bezig met behulp van houwelen een gat in de rotsige bodem te hakken. De derde, een oudere man, zat mistroostig naast een klein houtvuur. Danny zag hoe een van de beide gravers zich juist tot hem richtte.

„Vooruit, Bates!" snauwde hij. „Jij mag ook weleens een handje uitsteken!"

De man stond langzaam op en wierp de ander een sombere blik toe.

„Is het nog niet genoeg dat jullie me mijn goudmijn afhandig hebben gemaakt?" antwoordde hij. „Moet je me nu ook nog als dwangarbeider behandelen?"

Danny begon het langzaam te begrijpen. Blijkbaar was de oude man de pachter van dit gebied. De beide anderen hadden hem overmeesterd en nu moest hij het aanzien dat zijn mijn door twee schurken werd ontgonnen!

„Opschieten, Bates," gromde de man die zijn houweel had neergelegd. „We hebben nog heel wat werk voor de boeg. Vooruit, graven!"

Danny wenkte zijn metgezel en ging hem voor naar een punt waar ze even rustig konden spreken zonder het gevaar te lopen dat de dieven hen in het oog

zouden krijgen. „Luister," zei hij, „ik heb een plannetje bedacht. . ."

In de uren die volgden, bereidden de beide mannen hun krijgslist zo nauwkeurig mogelijk voor. De grote moeilijkheid was, dat ze moesten wachten totdat het donker werd, maar ze hadden beiden de opofferingen die dit meebracht, er wel voor over. Toen eindelijk de nacht viel en de mannen er zich van hadden vergewist dat de goudzoekers en hun gevangene in slaap waren geraakt, begon de Warramongo, geruisloos tussen de rotsen doorsluipend, aan de uitvoering van Danny's plan. . .

De volgende morgen was degene die de oude Bates had toegesproken, de eerste die ontwaakte.

„Opstaan!" riep hij de anderen toe. „Vandaag moeten we onze grote slag zien te slaan. We halen er zeker voor tienduizend pond aan zuiver goud uit en dan gaan we. . ."

De man zweeg abrupt.

„Hee!" riep hij even later stomverbaasd uit. „Wie heeft de paarden gisteravond vastgezet? Jij, Bates? Heb je ze laten ontvluchten? Wat zijn dat voor streken?"

„Ik weet van niks, man," antwoordde Bates naar waarheid. „Als de paarden weg zijn, zal die politieman daar wel meer van weten."

„Geen denken aan," snauwde de kerel terug. „Die heeft werk genoeg om zijn eigen paard terug te vinden."

„Dacht je dat?"

Het was de stem van Danny, die hoog boven de hoofden van het drietal op de rand van de rotsen stond, met het geweer in de aanslag. Verbijsterd sloegen Bates en de schurken hem gade.

„Geef je nou maar rustig over," ging de sergeant voort. „Er is niet de minste hoop meer voor jullie."

Een van de kerels hief langzaam zijn geweer op, een blik van verstandhouding wisselend met zijn vriend, die hulpeloos van de een naar de ander staarde.

„Paarden of geen paarden," blufte de oudste rover, „we zullen weleens zien wie het hier het langste uithoudt. We hebben allebei een geweer. Maar jij hebt daarboven geen druppeltje water! En wij. . ."

Danny beantwoordde deze woorden met een hartelijk gelach.

„Kijk maar!" zei hij, wijzend in de richting van de bron, niet ver van de plaats waar de mannen hadden liggen slapen.

Achterdochtig draaiden de drie mannen zich om. Op hetzelfde moment vielen hun monden wijd open van verbazing. Vlak naast de bron lag een dode dingo.

„Wat een gemene streek!" schreeuwde de man. „Hij heeft het water vergiftigd!"

„Dat trucje heb ik van jullie geleerd!" lachte Danny. „En smijt nou dat geweer daar maar neer, jij!"

Knarsetandend van woede moest de schurk erkennen dat hij zijn meerdere had gevonden. Zonder water konden hij en zijn metgezellen het misschien een dag uithouden. En hij besefte wel, dat de politieman 's nachts hulp had gehad. . .

Terwijl hij ontmoedigd zijn geweer in het zand wierp, klauterde Danny naar beneden. En nauwelijks was hij daar aangekomen of uit een spleet tussen de rotsen kwam Goemboe te voorschijn, die de paarden van de bedriegers de een na de ander het ravijn weer binnenleidde.

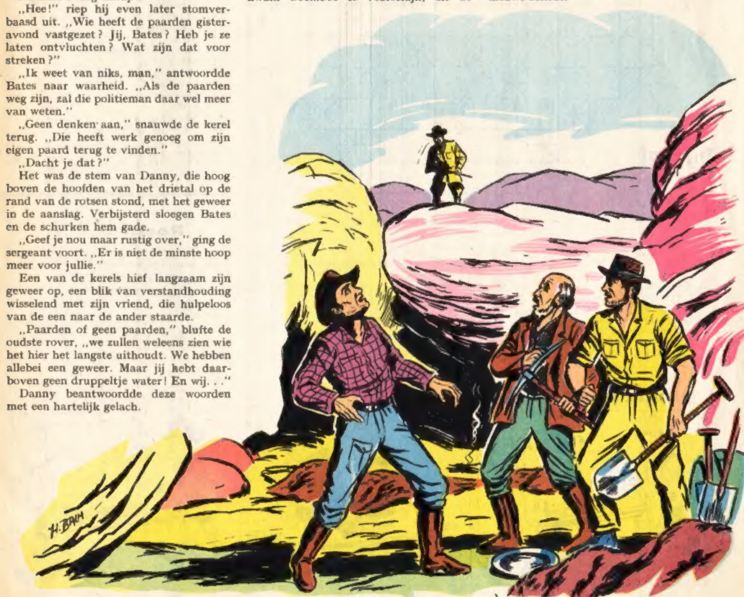
„Ik heb dorst gekregen, mister Danny!" zei hij met een grijns. „Eerst even drinken!"

Tot stomme verbazing van de schurken, die inmiddels veilig geboeid waren, knielde hij bij de bron neer en dronk met volle teugen.

„En die dode dingo dan?" sputterde een van de goudzoekers onthutst.

„Vannacht gedood met mijn boemerang," antwoordde Goemboe rustig. „Daar neergelegd, toen jullie sliepen."

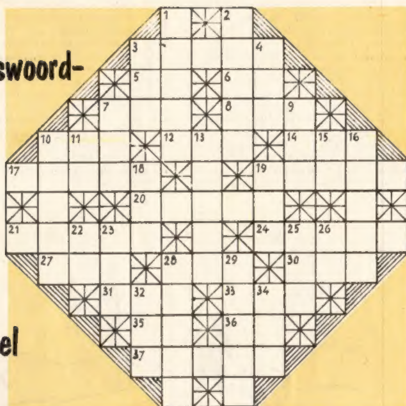
Een uur later zette zich een kleine karavaan in beweging om de terugweg door de Grote Vlakte te aanvaarden. Voorop reden Danny en Bates, ieder met een paard van een der arrestanten aan de teugel. De oude man had zijn goudmijn terug. En zo dankbaar was hij zijn redders dat hij Goemboe onmiddellijk een flinke beloning toezegde. Meer dan voldoende voor een nieuwe school!

WIE PUZZELT ER MEE?

Kruiswoord-puzzel

Horizontaal
3 Bodem
5 Muzieknoot
6 En andere (afkorting)
7 Voorzetsel
8 Landbouwwerktuig
10 Ontkenning
12 Huisdier
14 Deel van een korenhalm
17 Kweker
19 Beneden
20 Deel van de dag
21 Zeer harde wind
24 Slot
27 Grootvader
28 Kommetje
30 Loofboom
31 Groente
33 Vis
35 Onder andere (afkorting)
36 Slee
37 Kantoorbediende

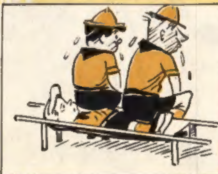
Verticaal
1 Stuk hout
2 Viering van een gebeurtenis
3 Nagerecht
4 Vlug
7 Koeien, schapen enzovoort
9 Voorzetsel
10 Tegenovergestelde van bruto
11 Lengtemaat
13 Geur
15 Anno Domini (afkorting)
16 Al
18 Mannelijk schaap
19 Lofzang
22 Voorzetsel
23 Snel
25 Mager, schraal
26 Namelijk (afkorting)
28 Naaigerei
29 Trek- en rijdier
32 Plukje haar
34 Woonschip

Raadsel

Ik ben een dier en ik ben hol,
Maar door m'n rug stopt men mij vol.
Niet dat mij dit heel erg verdriet,
Maar lekker is dat eten niet.
De kinderen, wat een gedachte,
Gaan straks mij eigenhandig slachten;
Gelukkig, dat dit niet gevoeld wordt...
Weet jullie al welk dier bedoeld wordt?

DICKIE DAPPER

COCO DE CLOWN

SJORS

VAN DE REBELLENCLUB

...dacht ik: dat is echt iets voor Sjors. Ik hoop, dat je veel plezier aan het boek zult beleven. Groetjes Oom Harry

NIEUW GOOCHELBOEK

NEME MEN EEN HOGE ZIJDEN HOED, EEN KIPPEËI EN EEN SNUIFJE OELS GOOCHELPOEDER. SUCCES VERZEKERD.

ALI BEN ALI KOEKOEK... NOU MOET HET GEBEUREN...

VAMMIDDAG OPTREDE VAN DE BEROEMDE GOOCHELAAR DE HEER SJORS OP DEN ZOLDER TOEGANG-

?!

ALS U ALLEMAAL GAAT ZITTEN, KAN DE VOORSTELLING BEGINNEN.

ALI BEN ALI KOEKOEK. EN NU ZIET U EEN PRACHT VAN EEN DUINKONIJN... HEE! WAAR IS HET NU?

HAHA

?!

HAHA

HA HA!

EN DEZE TRUC IS IETS HEEL BIJZONDERS. ALI BEN ALI KOEKOEK... EH...

GEEF ME OOK ZO'N GOOCHELBOEK.

JE KUNT ER NIKS VAN, SJORS!

ALLES MISLUKT.

EN DAN THANS DE BEROEMDE SPIEGELEIERENTRUC. HET EI VLIEGT ZO DE HOED UIT, ZOALS U ZIET...

?!

EH... IK BEDOEL...

???

HIJ IS GOED!

KIJK NOU EENS!

HA HA!

ZOEOEFF

Voor Nederland: Redactie en administratie: Nassaulaan 51, Haarlem. Abonnementsprijs: 20 ct per nummer. Losse nummers: [illegible] ct.
Voor België adres: N.V. Tijdschriften Uitgevers Maatschappij, Van Schoonbekestraat 36, Antwerpen. Prijs: 5 frank.